

[Glistrup]

sender på. Det skal vi ikke glemme at sige tak for, når vi nu i dag diskuterer de langsigtede perspektiver.

Men den afgørende kapitalbrøler, socialdemokratiet begik, var, at de ikke, da deres program var gennemført omkring 1960, sagde: så lukker vi butikken, nu har vi nået de mål, som vores tankegang går i retning af. I stedet for skulle man krampagtigt se at finde på nogle nye grundlag for at kunne fortsætte med det partiapparat, man nu engang havde opbygget, og så kastede man sig ud i de menneskeundergravende foranstaltninger, som man foretager, og som vi senest hørte hr. Kjeld Olesen prale af med hensyn til disse skrivebordsideer om økonomisk demokrati.

Økonomisk demokrati vil være direkte menneskeulykkeskabende. Det vil betyde, at de stakler, som er ude på landets arbejdspladser, skal tvinges ind i at skulle tage beslutninger gennem en lang række mere eller mindre tåbelige møder, som var det en anden studenteroprørsbevægelse på universiteterne. Det vil betyde, at de skal træffe beslutning om alskens forskellige ting i virksomhedsledelsen, at direktørernes mavesår skal overføres til hele det ansatte personale, at de nu skal belastes med de problemer, som i virkeligheden er folk uvedkommende. I stedet for at de kan hygge sig med deres mostre og børnebørn derhjemme, i stedet for at de kan sidde og se Otto Leisner, og i stedet for at de kan køre hyggelige søndagsture til sommerhuset, skal de kastes ud i alverdens virksomhedskalkuler af, om man nu skal købe en bestemt maskine eller acceptere en bestemt ordre, eller hvad det nu er for noget menneskelivsødelæggende, der ligger i disse tanker om økonomisk demokrati. Det var sørgeligt, at socialdemokratiet ikke indså, at man havde gjort sin pligt i 1960, og at når moren havde gjort sin pligt, kunne moren gå.

Men endnu mere med retning mod fortiden var det, hr. Steen Folke fremstillede i form af det gamle begrebsapparat, man har fra Karl Marx fra for hundrede år siden med klassekamp o. lign., og som jo slet ikke hører hjemme i nutidens samfund. Nutidens samfund har ændret sig totalt i forhold til, hvordan det var, dengang Karl Marx levede, og derfor er det på det grundlag, vi skal søge at tilvejebringe den størst mulige menneskelige lykke.

Det kan vi nu engang først og fremmest gøre herindefra fra en politisk bevægelses side ved at skabe de bedste og sundeste og frieste og materielt mest betryggede livsvilkår for de svage i samfundet, og det betyder, at vi må søge at skabe så stort et samlet nationalprodukt, en så stor samfundskage som muligt. De, der sidder forrest ved bordet, skal nok få spist og fyldt deres vomme tilstrækkeligt op, men der skulle også gerne være noget tilbage til dem, der sidder bagest i rækken. Det gør vi ved at give nutidens og den kommende generations Mads Clausen'er og C. F. Tietgen'er og A. P. Møller'er osv. virkelig frie rådevilkår til at opbygge de mange arbejdspladser, de mange produktioner, som er nødvendige, for at vi kan få også den materielle side, den økonomiske side, som baggrund for at løse problemerne. Det er jo sådan, at vi må indrette os efter, at vi ikke har flere ressourcer at fordele ud til de forskellige. Om fru Eva Gredals og andres hjerter er nok så store, er det ikke det, man kan leve af, når man er folkepensionist, når man er syg, når man er åndssvag, når man er spastiker, eller hvad der er tale om. Det, man kan leve af, er, at der i forretningen Danmark virkelig er produceret de fornødne midler.

Ministrene har her i dag specielt berørt de kortsigtede problemer, Danmark står med i øjeblikket på grund af den alt, alt for store arbejdsløshed og den alt, alt for store gæld til udlandet, men det er jo bare noget, der er skabt i kraft af uforstandig og udygtig politik fra regeringsflertallets side, og noget, der kan udryddes på nogle få måneder, når systemskiftet kommer i orden og Danmarks forhold bliver klaret, så vi ikke synker ned til en andenrangs nation og bliver gældbunden i forhold til udlandet, og altså ikke, som statsministeren sagde, skal bruge af vort nationalprodukt til at betale afdrag og renter. Det er jo så let: vi lader bare være med at gældsætte os og betaler den gæld tilbage, som vi allerede har pådraget os, men det kan vi kun gøre på én eneste måde, nemlig ved at producere tilstrækkeligt mange varer. Det kan kun opnås ved, at man giver produktionslivet den fornødne frihed til at klare disse overgangsproblemer, som altså kun skyldes den forældede politik, som er ført af de partier, der har siddet og desværre jo endnu sidder i